

se žalobkyně navrhla, by byl vynesena rozsudek pro zmeškání podle § 399 c. ř. s. Důsledkem toho byl žalovaný z dalšího přednesu skutkového a důkazního vyloučen. Následky zmeškání roku v první stolici sahají však i do druhé stolice a zmešková strana nemůže již dohoniti, co v první stolici promeškala. Opačný výklad nelze ani vyvozovati z ustanovení § 33 zák. č. 131/1931, podle něhož se v pracovních sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč projednává věc před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání, a to obdobně podle ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními. Vždyť tu nejde o žalobu, nýbrž o odvolání a soud druhé stolice má vydati rozhodnutí jako soud odvolací. Kdyby bylo lze nehledíc k zásadám §§ 399 a 442 c. ř. s., přes nastavší preklusi činiti nové přednesy, odporovalo by to nejen duchu oněch ustanovení zákona, nýbrž vedlo by to i k průtahům rozepře a odporovalo by to tedy požadavkům urychleného řízení v pracovních sporech (§ 19 a 24 jedn. ř. pro pracovní soudy čís. 216/1931 sb. z. a n.) a činilo by vlastně, aspoň z části, zbytečným jednání v první stolici, neboť strany, místo, by jednaly před pracovním soudem, mohly by si přednes procesní látky vyhraditi teprve až k odvolacímu řízení (sb. n. s. čís. 13109). Jest tedy opodstatněna dovolatelčina výtká, že odvolací soud v tomto případě neměl přihlížeti k novotám žalovaným teprve v odvolání předneseným a že neměl o nich prováděti důkazy a na jejich podkladě učiniti skutková zjištění. Výtká není sice odůvodněna s hlediska důvodu č. 4 § 503 c. ř. s., avšak z důvodu č. 3, jež dovolatelka aspoň obsahově uplatňuje. Tato okolnost týkala se podstaty věci, neboť spor byl právně posuzován na tomto novém závadném podkladě.

Čís. 13706.

Odklad exekuční dražby proti nezaměstnaným (zákon ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n.).

Úpadce jest oprávněn k návrhu na odklad exekuční dražby podle § 1 zákona a k rekursu proti zamítnutí tohoto návrhu.

Zákaz exekučního prodeje věcí, stanovený v odstavcích prvním a druhém § 1 zákona, nevztahuje se na věci náležející do konkursní podstaty v konkursním řízení, jež zůstalo podle § 1 odst. 3 cit. zákona nedotčeno.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R II 300/34.)

Dlužník, na jehož jmění byl vyhlášen úpadek, navrhl odklad nucené dražby nemovitosti, odůvodňuje to předpisem § 1 (2) zákona ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu o dlužníkovu návrhu rozhodl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Úpadce je sice pokládán za oprávněn k návrhu na odklad exekuční dražby podle § 1 zák. č. 34/34 sb. z. a n. a k rekursu proti zamítnutí

tohoto návrhu. To jest usuzovati ze samého zákona, který jest dán na ochranu nezaměstnaných, a proto nelze úpadci odpírati právo, by se ochrany té domáhal. S názorem rekursního soudu, že v souzeném případě jest odklad exekuční dražby podle § 1 odst. (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. přípustný, nelze však souhlasiti. Podle § 1 odst. (3) cit. zák. nemůže býti v době od 28. února 1934 do 31. prosince 1934 na návrh věřitele prohlášen úpadek. Na jmění dlužníka byl však úpadek prohlášen již dne 4. listopadu 1932, a to na jeho vlastní návrh. Netýká se tedy tohoto konkursního řízení ustanovení § 1 odst. (3) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. Exekuce vnučenou dražbou úpadcova domu, povolená dne 22. března 1933, tedy za konkursního řízení, i když není zpeněžením podle § 121 konk. ř., jest přece jen zpeněžením části konkursní podstaty. Bez zpeněžení domu nemůže býti konkursní řízení skončeno a odložení exekuční dražby podle § 1 odst. (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. znamenalo by ve skutečnosti odložení konkursního řízení. Vede-li se právem konkursní řízení, vede se právem i exekuce na úpadcův dům a nemůže býti odkládána podle § 1 odst. (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. Účelem konkursního řízení jest zpeněžití veškeré jmění úpadcovo, které podle § 3 konk. ř. náleží do konkursní podstaty, a nelze tedy z tohoto souborného zpeněžovacího řízení vyjímati věci, na něž současně vedou exekuce oddělní věřitelé exekučním prodejem. Odklad exekučního prodeje věcí náležejících do konkursní podstaty podle § 1 odst. (2) zák. čís. 34/34 sb. z. a n. jest s řízením konkursním neslučitelný, a když odstavec třetí § 1 zák. cit. ponechává nedotčený i v příčině osob nezaměstnaných konkurs, byl-li prohlášen již před účinností tohoto zákona, nebo byl-li prohlášen na návrh dlužníka, nemůže se zákaz exekučního prodeje věcí, stanovený v předchozích dvou odstavcích § 1, vztahovati na věci náležející do konkursní podstaty těchto dovolených konkursních řízení. Kdyby se i odklad exekuční dražby povolil, nemělo by to výsledku, poněvadž správce konkursní podstaty byl by podle § 117 konk. ř. povinen postarati se o zpeněžení domu podle § 121 konk. ř.

Čís. 13707.

Předpis § 192, druhý odstavec, c. ř. s. platí jen o přerušení rozepře podle §§ 190 a 191 c. ř. s. Při přerušení podle § 25 zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. jest přípustnost rekursu posuzovati podle všeobecných předpisů §§ 514 a 528 c. ř. s.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 23. února 1934, čís. 32 sb. z. a n.).

Předpis § 2 čís. 20 zákona, pokud jím byl zrušen předpis § 25 zák. o ochr. náj. ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n., o přerušení řízení, působí ihned, jakmile zákon nabude účinnosti, a to i pro případy dosud nevyřízené.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R II 319/34.)

Spor o zaplacení činže (podnájemného) a otopu procesní soud první stolice usnesením ze dne 9. února 1934 přerušil až do rozhodnutí příslušného soudu o přiměřenosti podnájemného a smluveného plnění za otop, odvolává se na § 25 zákona ze dne 28. března 1928,